(ה) **ספר סמב**. ביום שמעו: **ולא ספר הבעל**. תלת שתק מעת לעת: **או ספר הבעל ולא ספר סמב**. דשתיקתו על זה מבטלת הפרתו על זה ואין צריך לומר היכא דקיים אחד מהן הרגל להפרתו על זה תיהם מועלת כלום: **גמ' פיינו ריישא**. דכיון דקתני תביה ובעלה מפירין נדריה ל"ל למיתנא תו (ו) תורה אור הפר הבעל ולא הפר הבא כיון דשתיקת הבעל היינו ריישא דזה מעכב על זה: **מפו דמימא**. דאי לאו למימא הא דקתני "תביה וכעלה מפירין נדריה" משמע "או תביה, או בעלה, זה בלא זה, להכי קתני סיפא, דתרוייהו מפירין ביחד: **ואין צריך לומר שקיים אחד מהם, ל"ל למיתני כלל**. ממילא ידעינן דלאו כולה הוא דשתיקת הפר זה בלא זה כו': **כי מיתניתיה ליה**. למיתנא ואין צריך לומר שקיים אחד מהן: **בגון שסמך סמך**. הגדר וכו' אחר וקיימו ומזר המקיים ונתחרט ממה שקיימו וכעל לאחכם על הקמתו כו' ביום שמעו וקיים, דאי הוי הקמה כמדבני (ז) היו יכול לאחר, (תו) ואי לא הוי הקמה, דמתיר ליה חכם, מני להפר, ולהכי לית[ך] למיתני שקיים אחד מהן: **דמסו דימא מני דאוקים לאו קיום הוא**. דהא עיקרי בתרתו והוליל דלאו קיום הוא הא לתיכעל עליה, כי הפר לה דמי, ואינו צריך להפר יותר, קמ"ל דלא קיים הפרה עד שיפרו שניהם בבת אחת כאחד. בגמרא פריך הייט ריישא: ואין צריך לומר קיים אחד מהן. אחין אחד יכול להפר ובגמרא פריך למה ליה למיתנא: **גמ' היינו ריישא תביה ובעלה מפירין נדריה**. דמשמע דוקא כשאניהם מפירין: **סדש דתימא תביה** לו בעלה. ולא סני ליה לאיכעי עד שיפרו שניהם דלאי תימא דלא סני להפרת בעל עד דליפר אב לבעל בהפרת אב לתודיה סני ל"ל דקתני וכדשקלינן ומוקיע בהא לקמן בשמעתין להכי תנא הפר אחד ולא הפר הבעל הפר הבעל ולא הפר האב, אינו מופר, ואין צריך לומר שקיים אחד מהן: **גמ' היינו ריישא אביה ובעלה מפירין נדריה**? מהו דתימא או אביה או בעלה קתני, קמ"ל: ואין צריך לומר שקיים אחד מהן: (ח) **למה לי למיתנא השתא יש לומר הפר זה בלא זה ולא כלום, קיים אחד מהן** למה לי? (ט) (צריכא למיתנ[י] כי איצטריך ליה כגון דהפר אחד מהן וקיים אחד מהמקיים ונשאל על הקמתו, דתימא מאי דאוקי, הא עקריה קמ"ל דמפירין שניהם בבת אחת: **ותנרה המאורסה אביה ובעלה מפירין נדריה**: מנלן? **אמר קרא** אמר קרא ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה מכאן לנערה המאורסה שאביה ובעלה מפירין נדריה, (י) **ואימא** האי קרא בנשואה כתיב? אי משום נשואה קרא אחרינא כתיב ואם בית אישה נדרה" (ל) **ואימא** תרוייהו בנשואה, ובי תימא תרי קראי בנשואה למה לי, למימר *שאין הבעל מיפר בקדמין ולאחרין.

ומיהו בכהאי סני שלא תאמרין הפר הפרה לחת הפרה וכיון דהפרה קמת חיבולא הו לא מצי מיפר, דליתא) וכן דעת הרמב"ן ז"ל מכל מדברי הר"ם בפ"ו מהל' נדרים דכל שחלה הקמה בין הפרה דחד להפרה לחידך שוב אין יכולין להפר ומיהו בעת לחת לאו הכי דלחפי' מיפר זה שחרית וחבירו ערבית אבל כל שלא הפסיק ביניהם דבר שהוא מעכב הפרה וכ"ת כיון דהאי דינא לחת תנא לחמעוטי מחי"ן לך צריך לומר דמשמע מכאן דאפי' הפסיק ביניהם דבר שאינו מעכב הפרה, אלא שהוא מעכב הקמה, אפ"ה יכולין להפר, דאי לא תימא הכי קשיא לי לומר דתנא דבעל יכול להפר אפי' אחר שהקים אחד מהם, אלא ודאי דבעל אינו יכול להפר אלא כל זמן שלא הקים אחד מהם, ואפי' הפר אחד ולא הפר השני, ואפי' הקים אחד ולא הקים השני, כל זמן שלא הקימו שניהם יחד, ואפי' הקים אחד ולא הפר השני, כל זמן שלא הפר השני, ואפי' הפר אחד ולא הקים השני, כל זמן שלא הקים השני, הרי הפרה בידו, ואפי' הקים אחד ולא הפר השני, כל זמן שלא הפר השני, הרי הקמה בידו